

gyndt at ride paa; der er idag maasse for sidste Gang redet paa „den stille Magt“; nu skal man have et nyt Stikord, men ogsaa det vil forhaabentlig engang forsvinde. Jeg har maattet stille mig saaledes, som jeg haaber tilstrækkelig at have forklaret. Naar jeg har faaet et Mandat til at løse en Sag paa en bestemt Maade, og jeg ikke finder, at den foreslaaede Løsning paa nogen Maade svarer til Mandatet, saa kan jeg ikke slutte mig til den.

Men, vil man sige, hvorfor har De da ikke sluttet Dem til Mindretallet, til de 9 Herrer? Jeg skal først bemærke, skøndt det kun er en Redaktionsbemærkning, at man i Rigsdagens Sprogbrug kun pleier at kalde det et Mindretal, som enten erklærer sig for at være i Modstrid med Flertallet, eller som selv stiller selvstændige Vindringsforslag, men man pleier ikke at benævne en Samling Mænd et Mindretal under Forhold som disse. Hvorfor har jeg da ikke sluttet mig til de 9 ærede Medlemmer? Naar jeg skulde have sluttet mig til de Herrer, maatte der idetmindste have været nogen Forskjel paa de Herrer's Stilling og Flertallets. Er der nu en saadan Forskjel? De 9 Herrer beklage, at Næstevidden og Størrelsen af Dyrtidstillæget er opgivet, men det beklager ogsaa Flertallet; der er ikke Spor af Tvivl om, at Flertallet beklager det; i Realiteten er der altsaa her aldeles ingen Forskjel. Med Hensyn til Universitetet siger Flertallet, at det finder Affattelsen af Anmærkningen lidet tilfredsstillende, og de 9 sige, at de ikke kunne føle sig tilfredsstillende ved Affattelsen af den. Jeg kan heller ikke se, at der her er nogen som helst Forskjel. Med Hensyn til Skibet siger Flertallet, at det er et Skib, man ikke kan anse for det, man mest ønsker, og for det mest fornødne, og de ærede 9 Herrer sige, at de ikke faae det Skib, de helst ønske. Jeg kan heller ikke se, at der her er nogen som helst Forskjel. Nu kunde jeg endda maasse have sluttet mig til de Herrer's Udtalelse, naar Konklusionen af Præmisserne havde været en anden. Thi det er klart, at naar man finder det uheldigt, at der ikke er givet yderligere Dyrtidstillæg, finder sig utilfredsstillende ved den Maade, hvorpaa Universitets-sagen er ordnet, og naar man beklager, at man faar et andet Skib end det, man ønsker, saa kunde man meget godt komme med en anden Konklusion end den, at tiltræde Flertallet's Vindringsforslag, men det have de Herrer ikke gjort; de slutte netop med en Indstilling om at tiltræde de af Flertallet stillede Vindringsforslag. Jeg kan med min bedste Villie ikke se nogen som helst Forskjel hverken paa Motiveringen eller paa Konklusionen mellem Flertallet og de 9 Herrer. Der er kun Et, jeg kan tænke mig, og det finder jeg for mit Vedkommende ganske rigtigt, at man har villet konstatere, at der er et Brud i Høire, ellers kan jeg ikke se, hvad

Meningen skulde være, og da et saadant Brud virkelig finder Sted, og da Alle vide det, er der heller Intet i veien for, at Sandheden siges.

Det er min bestemte Tro, at dersom der havde været et virkeligt Sammenhold i Høire, saa vilde det have været muligt at faae ikke lidet bedre Bilkraat. Naar man nu har en saadan Overbevisning, og man altsaa ønsker at holde Høire sammen, saa ville de Herrer let kunne forstaa, at man kan komme til at bruge det Midde, at man siger til de Enkelte: De skal ikke blive alene om ikke at tiltræde Flertallet's Forslag, thi jeg gjør det i hvert Fald under ingen Omstændigheder. Naar man har udtalt sig saaledes, er jeg idetmindste af den Natur, at saa holder jeg et saadant Udsagn; jeg gjør det ogsaa, fordi, hvis jeg faar den Skjæbne atter at skulle arbejde sammen med de Herrer, de saa kunne vide, at naar jeg giver en bestemt og exakt Erklæring om Noget, er det mit ramme Alvor, og at jeg da holder mig dertil. Det er altsaa Grunden til, at jeg er kommen i den Stilling, som jeg indrømmer er uheldig. Iøvrigt maa jo Enhver handle, eftersom hans Naturvel er, og hvis jeg har udrettet Noget i denne Verden — og lidt have vi vel Alle udrettet — er det, fordi jeg formaar at være sjælig og høielig til et vist Punkt, men saa ikke længere. Jeg kan af Forekommenhed nærme mig en Væg, men jeg finder mig ikke i, at man sætter mig op ad Væggen.

Conseilspræsidenten (Estrup): Jeg indskrænker mig til, ialtfald for Diebliffet, at minde om, at Regjeringen gjentagne Gange gennem mig har erklæret, at den ikke skulde være nogen Hindring for, at der kom en Overenskomst tilveie om en Finantslov mellem de to Thing, og jeg skal dertil knytte den Udtalelse, at jeg ikke skal vægre mig ved at indstille til allerhøjeste Sanktion Finantsloven for indeværende Aar, saaledes som den vil komme til at se ud ved overensstemmende Vedtagelse af de to Thing. Det er en Selvsølge, at jeg med langt mindre Overvindelse vilde kunne gjøre dette Skridt, dersom Thingene enedes om Mindretallet's Forslag til Udjevning af Uoverensstemmelserne, end naar Thingene enes om at vedtage Flertallet's Indstilling i saa Henseende.

Ordføreren (Bloug): Jeg har ingen som helst Grund til at stille mig i noget polemisk eller uvenligt Forhold til noget af de to ærede Medlemmer og paa en Maade mindst til det mindste Mindretal, nemlig det, der bestaar af det ærede Medlem for Bornholm (Fallefen), fordi han har gjort mig en stor Tjeneste ved at paavise, hvor overensstemmende det andet Mindretals